

אספרסו כפול ברוגיין שמשית 2017

מאת: **נועם רביד**

תמונות: **גידי זורע, ירון ארצי**

נעמי ואני כבר מתורגלים היטב: היינו בכמה וכמה רוגיינים ומיני-רוגיינים, גיבשנו בהדרגה שיטת עבודה שמתאימה לנו, ואנחנו מודעים ליכולותינו ומגבלותינו. יחד עם זאת, רוגיין של 10 שעות מזמן לא היה, והתרגלנו למקצה מירבי של 8 שעות. אז הנה לנו אתגר חדש – תוספת של שעתיים למכסת השעות ה"רגילה".

ברוגיינים האחרונים עברנו כ-51 ק"מ ב-8 שעות. חיפשתי בארכיון את תיעוד רוגיין 2008 בשפלת יהודה, כדי להיזכר שעברנו אז כ-65 ק"מ ב-12 שעות. אם כך, מה יהיה היעד שלנו הפעם? המספר 60 ק"מ נראה קורץ במיוחד - עגול, יפה ומאתגר. כדי להצדיק אותו, הסברתי לעצמי ולנעמי שאת 3 השעות הראשונות נעבור בקצב 7 קמ"ש, 3 השעות הבאות ב-6 קמ"ש, 3 השעות שלאחר מכן ב-5 קמ"ש, ובשעה האחרונה נגביר קצב ל-6 קמ"ש. $21 + 18 + 15 + 6 = 60$, בול.

כדי לתמוך מוטיבציונית בתקציב הקילומטרז' הזה, בחנו את רשימת המתחרים במקצה ה-10 שעות. **קבוצת NY Team** היתה כמובן הפייבוריטית. ניר וניצן יסעור בכושר מעולה כל אחד לחוד וגם כצוות, והוכיחו זאת לאחרונה במיני-רוגיין ביריה. הערכנו שהם טובים מאיתנו ב-10% לפחות, ורק ביש מזל נוראי ימנע מהם ניצחון.

קבוצה נוספת שנראתה חזקה במיוחד היא **קבוצת Ozons**, זוג נוטות מלטביה שהגיעו למקום התשיעי ברוגיין 24 שעות באירופה. אם הן מסוגלות להישג שכזה, 10 שעות בגליל התחתון אינן משוכה גבוהה עבורן, ולכן הערכנו שהן יגיעו למקום השני הכללי. מלבד שתי קבוצות אלה, לא חשנו רגשי נחיתות בהשוואה לאחרים, והנחנו שאם נהיה טובים נוכל להגיע למקום השלישי הכללי (והשני בקבוצות עם נשים).

לפני כל רוגיין אני בוחן את טופוגרפיית השטח המיועד, ומחליט על מגמת ההתקדמות המועדפת (עם או נגד כיוון השעון). בנוסף, אני נוהג לתכנן מסלול דמיוני על מפת אזור התחרות (באתר מפה, למשל), כדי להתרשם מהכיסוי שמספק תקציב הקילומטרז' עליו החלטנו. כמו ברוגיינים קודמים, אנו מעדיפים להתחיל באזורים התלולים יותר, מפני שקל יותר להתמודד עם עליות בשעות הראשונות, כשהגוף רענן יחסית. מאותה סיבה, עדיף להשאיר את האזורים המתונים יחסית לחלק השני של המסלול, כדי לפצות במעט על העייפות.

אזור הניווט נחלק על ידי כביש 79 לשני תאי שטח עיקריים – צפוני (אזור ציפורי) מתון וגבעי, ודרומי (אזור תמרת) הררי ותלול יותר. האזור הקשה ביותר הוא אזור כפר החורש, בפינה הדרום מזרחית של השטח, ולכן תיכננתי להימנע ממנו לחלוטין, במידת האפשר. אם כך, תוכנית הפעולה היתה לצאת מהכינוס מזרחה, להתקדם עם כיוון השעון לאורך רכס תמרת, להגיע עד לקצה המערבי, הכמעט מישורי, ומשם לעלות צפונה לאזור ציפורי, ולהשתדל לכסות את כולו. כמובן שהתוכנית הזו תיאורטית בלבד, ונתונה לשינויים בכפוף לפיזור וניקוד התחנות, אותם נדע רק כאשר נקבל לידינו את מפת התחרות. אבל אני תמיד מעדיף שתהיה לי בראש תוכנית כלשהי כבסיס, אפילו אם היא שלדית וכללית, מאשר להגיע לזינוק בלי תוכנית בכלל.

בהיבט המזון והציוד כמעט לא חידשנו דבר, ושיחזרנו את כל מה שעבד לנו ברוגיינים הקודמים: עוגיות עבאדי מלוחות, חלבון ביצה קשה, סוכריות ג'ל אנרגיה, מעט תמרים, אבקות משקה איזוטוני. עבור נעמי גם ג'ל אספרסו וכדורי מגנזיום וחלבון - קוקטייל שעוזר לה להחזיק מעמד. תיק עם 4 ליטר שתיה, בגדי ניווט

נוחים, חוט מדידה ומצפן השלימו את הרשימה. התוספת היחידה היתה כובעים רחבי שוליים, שלקחנו כהגנה מפני השמש. ברוגיינים קודמים התאמנו לפחות פעם אחד לפני התחרות, כדי להשתפשף ולאמוד יכולת. גם הפעם תיכננו גיחת אימון שכזו, שבוע לפני התחרות, אבל אז פקד את נעמי כאב גב חזק ופתאומי, שהשבית אותה לחלוטין, ובקושי איפשר לה לקום מהמיטה. לא רק שזה דפק לנו את האימון, אלא ניטרל אותה גם להמשך השבוע, ורק לקראת סופו היא חזרה לתפקוד סביר, אם כי עדיין התלוננה על כאבים ועייפות. בערב התחרות הלכנו לישון מוקדם במיוחד, אפילו לפני הילדים, אבל הם קצת הרעישו, והפריעו לנעמי להירדם. אני התעוררתי כשעה לפני שהשעון היה אמור לצלצל, אבל נעמי בקושי עצמה עין. בקיצור, המוכנות הפיזית שלה היתה רחוקה מהאופטימום.

אז אמנם קמנו מעט עייפים, אבל העיקר שנגמרה ההמתנה והציפיה, והגענו ליום הגדול. יצאנו מהבית בהתרגשות כמו תמיד לפני רוגיין, ובדרכנו צפונה ראינו את השחר עולה בהדרגה. כאשר הגענו לשמשית היינו מראשוני הבאים, ואפילו המארגנים עוד לא הספיקו להעמיד שולחנות ואוהלים. ניצלנו את הזמן לביקור [יענקל'ה אילן](#). אז ניתן האות והלכתי לקחת את המפות שהיו תלויות על סרט ארוך. [פרשתי את המפה](#) – גליון נייר ענקי בגודל 45x65 ס"מ בערך – והעפתי מבט על [התחנות וניקודן](#). 30 התחנות היו פזורות פחות או יותר באופן אחיד בכל השטח, אבל הניקוד היה מסודר באופן ממזרי, אשר לגמרי לא תאם את תוכניותינו הראשוניות. רוב התחנות ה"שמנות", המעניקות 6 נקודות, היו באזור הדרום-מזרחי והדרומי, שממנו רצינו להימנע, ואילו אזור ציפורי, בו חשבנו להתמקד, היה דל-ניקוד באופן מפתיע. הבנתי שנדרש שינוי מהותי בתוכנית – לא ניתן לחפף את האזור הדרומי אלא להפך, צריך למצות אותו כמה שיותר. לאחר מספר נסיונות ושינויים, בעיקר בתחילת המסלול, התחיל להתגבש רצף טוב: 22, 44, 41, 62, 61, 63, 27, 64, 34, 37, תחנת מים I, 12, 65, 13, 14, 23. מכל האזור הדרומי תיכננו לוותר רק על 21 שהיתה "תקועה" באמצע, והצריכה מאמץ שלא הצדיק את הניקוד. לאחר מכן תיכננו לחצות את הכביש ליד קיבוץ הסוללים, ומשם להמשיך ל-28, 32, 33, 35, 36, תחנת מים D, 67, 45, 24, 31, 26, 25, 11, 16 וסיום. בחלק הצפוני התכוונו לוותר רק על 15, שהיתה "זרוקה" בצד. המסלול המתוכנן שלנו עבר בכל התחנות למעט שתיים, ואורכו היה בין 50 ל-60 ק"מ. [מדדתי את אורכו](#) בפועל בעזרת חוט, אבל נדמה לי שאת סופו יותר הערכת מאשר מדדתי. ה"נדמה לי" הזה הפך להיות משמעותי בשלב מאוחר יותר. המסלול נראה הולם את שאיפותינו ואופטימלי למדי, אך עם זאת לא הייתי שלם לגבי יכולתנו להשלים אותו כמתוכנן. נצטרך להתחיל, ונתאים את התוכניות למציאות תוך כדי תנועה.

והתנועה החלה סוף סוף ב-30: 7. רצנו דרום-מזרחה יחד עם עוד מספר קבוצות. נעמי רצתה להיפרד מהדבוקה, וביציאה משמשית כבר היינו ראשונים. הדרך הצריכה מעבר של 3 גדרות במטעי הזית, ובסופן כבר נראתה התחנה הראשונה. ניקבנו אותה ראשונים, פחות מ-6 דקות אחרי הזינוק, ולמעשה היינו הראשונים לנקב תחנה כלשהי ברוגייין הזה – כבוד! המשכנו דרומה, על שבילים וגם בתוך יער נחמד, והגענו לעמק המפריד בין שמשית לגבעת אלה. עלינו בשביל עם עשב ירוק ורענן, שגם היה מלא טללי בוקר. מהר מאוד התרטבו נעלינו וגרבינו לחלוטין, אבל ידענו שזה זמני, ותחושת הרטיבות והקור תחלוף בהמשך. הגענו לגבעת אלה. זו הפעם הראשונה ששנינו היינו ביישוב זה, והגענו אליו דווקא ברגל – חוויה מיוחדת ודי נדירה בימינו. יצאנו ממנו לעוד שדה

ירוק ופורח, וחשבתי איזה כיף למי שגרים ביישוב כזה (או בכל יישוב אחר במפה), שבקצה הרחוב יש להם שטח-שטח, ואפילו מפת רוגיין.

מלפנים ראינו את פאת היער של תחנה 44. הדרך עברה בעוד שדה עשב, ושוב נרטבו רגלינו מטל אחרי שהתייבשו מעט ברחובות גבעת אלה. בתחנה 44 נפגשנו עם [דני וולשטיין ו"חיות השדה"](#), שהגיעו לתחנה מלמעלה. בדרכנו אל תחנה 41 נתקלנו על השביל בעדר של פרות שעדיין נמנמו את תנומת שבת בבוקר. לנעמי חוששת מאוד מפרות בשטח, ולכן נאלצנו להאט לקצב הליכה איטי וצמוד כדי למנוע מתקפת פרה משוגעת, וגם כדי להימנע מעליה על מוקש. הפרות קמו בחוסר חשק ופינו לנו את הדרך כשהתקרבו אליהן, ואני אמרתי להן יפה סליחה ותודה, בעיקר כדי להרגיע את נעמי ולהראות לה שמדובר בחיות תרבותיות ומבינות עניין.

השביל המשיך לעלות בואדי, ואנחנו איתו. במפה הוא נגמר לפתע, אבל בשטח הוא המשיך ואף התפצל. זכרתי את האזור מניווט אופניים שהייתי בו לפני מספר שנים, ולכן לא התבלבלתי. ירדנו בכביש נוח לעוד ואדי, ומשם עלינו לעבר תחנה 41. הגענו לצומת, אבל לא ראיתי תחנה. כמעט חשבתי שטעיתי, אבל אז הבחנתי בסרט צהוב מאחורי שיח, ושם היתה גם התחנה. כך הבנתי שחלק מהתחנות משחקות איתנו מחבואים, כפי שהוזהרנו מראש.

לאחר 41 ניצבה בפנינו אחת העליות היותר גדולות במסלול שלנו, אל תחנה 62 – 130 מ' של טיפוס רצוף. החלק הקשה הסתיים בפאתי עילוט, עוד ישוב שביקרנו בו לראשונה במסגרת הרוגיין. בכיוון צפון-מערב ראינו את שמשית, ממנה יצאנו לפני שעה בדיוק. ואם כבר שעה, אז לפי שעון ה-GPS עברנו כ-6.3 ק"מ. קצב איטי מהמתוכנן, אבל ייחסתי זאת לעליות הרבות שעברנו, וגם לשביל עם הפרות. לא סיבה לדאגה.

מעט לפני תחנה 62 חלפנו ליד פגר ענקי של חזיר בר, שהפר במקצת את האווירה האביבית הפסטורלית מאוד. בתחנה 62 עשינו הפסקת אוכל קצרה, ובינתיים הגיעו מצפון שלושה נערים מתלהבים, שזה להם הניווט הראשון לדבריהם. עוד שניים וחצי קווי גובה בעליה, ונמצאנו בנקודה הגבוהה ביותר במסלול כולו – בקצה המערבי של נצרת. כעת נכונה לנו ירידה ארוכה.

בדרך לתחנה 61 היו כמה שבילים לא ממופים שהתפצלו מן השביל הראשי. לא סמכתי עליהם, וניווטנו לפי גבול היער וגושי הצבר. הלכנו בתוך עשב ירוק ופורח בשלל צבעים, והגענו הישר אל התחנה.

אל תחנה 63 החלטנו לחתוך בשטח, במקום להקיף דרך יפיע כפי שחשבתי במקור, מכיוון שזה חסך לנו לפחות 3 קווי גובה. ראינו מרחוק פרה על קו הרכס, ואמרתי לנעמי שאלה אנחנו מכוונים להגיע. המעבר בשטח היה מוצלח מאוד: גם נוח לריצה, וגם [שופע פריחה ונוף](#). הגענו בול אל הפרה שראינו מרחוק, ואל שתי חברותיה שרעו בנחת בסמוך. אל תחנה 63 הוביל שביל שלא הצלחנו לאתר בשטח. התקדמנו לפי תבליט, ולאחר מספר עשרות מטרים זיהיתי את השביל, שהיה מאוד לא ברור. בתחתית המורד התלול ניצב [עץ בודד](#), [שבין ענפיו](#) נמצאה התחנה.

בעוזבנו את התחנה שמענו קולות מאחורינו, והנה הפתעה – ניר וניצן יסעור יורדים במדרון אל העץ. ידענו שאת כל התחנות עד כה ניקבנו ראשונים, ולכן הנחנו שהם בחרו ציר שונה מהותית משלנו. כעת התברר שהם דווקא בחרו בציר ה"נכון" (לדעתנו), אך התחילו באופן שונה מאיתנו. ניחשתי שאולי לקחו את 16, 11 ו-25 לפני שפנו דרומה, אבל לא הייתי בטוח. הם התייעצו מעט ואז המשיכו לרוץ במהירות ובקלילות דרך השטח, כנראה לתחנה 27 כמונו, וידענו שמעתה איננו עוד החלוצים בחזית.

הדרך לתחנה 27 שילבה קטעי עליה קשים עם קטעי שביל מישוריים. בסוף אחת

העליות ציינו את סוף השעה השניה, והקצב – שוב רק מעט יותר מ-6 קמ"ש. זו כבר לא מקריות – אנחנו פשוט איטיים ביחס למה שקיווינו בתיאוריה. חיתוך קטן דרך השטח הוביל אותנו אל תחנה 27, ובסמוך לה מאחורי שיח – שוב ניר וניצן, במה שנראה כמו שלהי פיקניק משולב בדיון ער. על מה הם מדברים כל כך הרבה? לנו לא היה לוקסוס לעצור, ומיד פנינו מערבה בדרכנו ל-64, בהבחינו שגם היסעורים מתחילים לנוע.

השביל הוביל אל גדר בסיס צבאי, שלאורכה היינו צריכים לרוץ עד לתחנה. כעבור מספר רגעים הגיחו היסעורים מאחורינו, וכעבור זמן קצר השיגו אותנו. ניר שלף את הטלפון הנייד, והזמין אותנו [לסלפי קבוצתי](#). כמובן שנענינו בשמחה! לאחר מכן הם עקפו אותנו, ושמו לב בחיך שצורת ריצתם זהה, עד לרמת הצעד ותנועת היד. האם נראה אותם שוב?

תחנה 64 היתה מבנה גדול וישן הצמוד לגדר הבסיס, אחת הבודדות ברוג'ין שהיתה מעניינת בפני עצמה, ולא "סתם נקודה" על המפה. היסעורים בדיוק יצאו ממנה כשהגענו, והנחנו שהפעם אנחנו באמת נפרדים. פגשנו גם את [יוחאי שפי ודניאל רז-רוטשילד](#), ונראה כי הם נהנים למרות שמקטרים.

המשכנו לכיוון תחנה 34, במורד רכס תמרת. באזור זה פגשנו סוף סוף קבוצות נוטים נוספות, בשונה משאר האזורים בהם הרגשנו כמעט בודדים בשטח. תחנה 34 היתה בתוך קבוצת סרפדים גדולה, אבל למזלנו היה גם שביל נוטים שהוביל אליה בבטחה.

בדרכנו ל-37, פגשנו את [דני אחי וחברו לעבודה](#), והם נראו שמחים ומאושרים. מעט לאחר מכן התחילה העליה הרצינית השניה במסלול שלנו, אל תמרת. השביל היה טרשי ותלול, ועלינו בו די באיטיות. בסופו הגענו לתמרת, היישוב השלישי באותו יום שביקרנו בו לראשונה. רצנו במורד הרחוב עד לקצהו, שם היתה קבוצה של רוכבי אופניים, ואחד מהם אמר שהתחנה נמצאת "מאחורי המשהו" (לא שמעתי טוב). למרות זאת, לא מצאתי תחנה בצומת השבילים אליה הגענו. אלמלא היה אומר אותו נווט שיש תחנה, הייתי חושב שנגנבה, אבל אז חזרתי מעט לאחור, ומצאתי את התחנה קבורה עמוק בתוך שיח. דקה לאחר מכן נגמרה השעה השלישית, ושוב מדדנו קצב זהה לשעתיים הראשונות.

הגל הבא היה כיפי במיוחד: ירידה מתונה לאורך שלוחה ארוכה, עד לתחנת המים I. נוף מרהיב נשקף ממול, כולל מגדל המים שליד תחנה 65, יעדנו הבא, הרחק מלפנים, וגם פריחה ואלונים מרשימים בסביבתנו הקרובה. רק ערימות פסולת בניין בצידי השביל העיבו על הקומפוזיציה הנהדרת, והזכירו לנו שאנו בפאתי זרזיר ולא בפאתי זינבה.

הגענו אל תחנת הדלק שהיתה תחנת המים הראשונה שלנו. חיפשנו את הברז, ואז מצאנו אותו הודות לניר וניצן יסעור, שבדיוק סיימו למלא שם את מיכליהם. שמחנו לראותם שוב – הייתי בטוח שהם ישאירו אותנו הרבה מאחור. נורא רציתי לשאול מה כבר הספיקו, אבל התאפקתי - זה גם לא אתי, וגם לא באמת נדרש, כי כעת הסקתי בעצמי את התשובה. הגיוני שהם עברו מסלול זהה לשלנו מתחנה 44. לכן, הם כנראה התחילו עם תחנה 21, עליה החלטנו מראש לוותר, ואז המשיכו ל-44. מכאן נוצר הפער בינינו, שנסגר רק ב-63. ואם הם לקחו את 21, סימן שהם מתכוונים לקחת את כל התחנות – בהחלט אפשרי בהתחשב בכושרם המעולה. התחלנו לפרוק ציוד ולהיערך למילוי, והם כבר היו עם הפנים קדימה. נפרדנו שוב, בפעם האחרונה באמת. פתחנו את השלוקר, וגילינו שנשאר עוד ליטר. אכלנו קצת, שתינו, מילאנו הכל, וחזרתי לשאת 4 ליטרים. בעודנו גומרים לארוז הגיעו [שלו פלדמן ונועם חי משדות גלבע](#). נפרדנו מהם כמו שהיסעורים נפרדו מאיתנו, וחצינו

את הכביש.

הדרך הקצרה לתחנה 12 היתה מהיפות ברוגיין הזה: שביל שמשני צדיו "חומות" חרדל צהובות, ועליהן פרחי ורד ורודים. אביב ישראלי במיטבו. אחרי תחנה 12 יצאנו אל שדות החיטה הירוקים. חלפנו על פני הנקודה הנמוכה ביותר במסלולנו, ועלינו אל מנשיית זבדה, היישוב הרביעי ברשימתנו המתארכת. ליד [מגדל המים](#), שקודם ראינו מרחוק, וכעת מקרוב מאוד, פנינו אל תחנה 65. בין העצים הבחנתי בכתם כתום בוהק וזרחני. אין הרבה אפשרויות – אלו [מכנסיו הקצרים של גידי זורע](#), ה-מתעד של הרוגיין ושל הניווט בכלל. נקודה מוזרה בחר הפפראצי להתמקם בה (מעטים הם אלה שיגיעו למקום נידח זה), אבל מדוע שנתלונן? [נעמדנו](#) והתחלנו [להצטלם](#) כמו ילדים טובים, בעוד גידי מספר שהיסעורים [עברו כאן](#) לפני מספר דקות, וחוף מזה אף אחד, ושהתחנה [מצויקמקת](#) וצריך להחליף אותה. [נפרדנו](#) ממנו בעודו מלווה אותנו עם עדשתו, ומדברבן אותנו [לרוץ למען הרושם](#). כאן התחיל קטע מתון ומקסים אל עבר תחנה 13, בחורש אלונים פתוח ופורח, ולאורך שדות חיטה שתמיד רואים מהצד השני כשנוסעים בכביש 77. ניצלנו את השבילים הנוחים להערכת מצב. גם בשעה הרביעית "נתקענו" על אותו קצב – 6 קמ"ש. לא הצלחנו להאיץ, וגם לא האטנו. ב-4 השעות הראשונות עברנו כ-24.6 ק"מ. נותרו "רק" עוד 6 שעות. בקטנה. נעמי ביקשה ממני לבדוק האם ביכולתנו לקחת את כל התחנות, כמו היסעורים. תחנה 21 היתה ממש לא בכיוון, ומאוד לא התחשק לי ללכת אליה, ולהאריך ב-3 ק"מ לפחות. גם 15 הצריכה עיקוף של כ-2 ק"מ, שנראה לי מוגזם. טענתי שהסיכון גדול מדי, ועדיף שניצמד לתכנון המקורי, אבל אז נכשלתי בחשיבתי ובלשוני, והיו לכך השלכות להמשך. איכשהו יצא שאמרתי לנעמי שאורך המסלול המתוכנן שלנו הוא 52 ק"מ. זה לא היה נכון – זה היה האורך שמדדתי לפני הזינוק עם החוט עד שנמאס לי, אבל לא זכרתי את זה באותו רגע, או שלא הייתי לגמרי בטוח מה מדדתי, ואת נעמי המספר הזה די שבר. היא בנתה על 60 ק"מ, היעד שהצבנו לעצמנו מראש. איך אני מעז לרדת מהיעד ולקצר את המסלול?! כל הדיון הזה והחשיבה על המשך הדרך כמעט גרמו לנו לפספס את 13 – מזל שראיתי אותה מהשביל כשחלפנו לידה. גם האטנו קצת (בדיעבד – בגלל שנעמי היתה מאוכזבת ממה שאמרתי), והבחנתי ששלו ונועם (משדות הגלבוש) עקפו אותנו בשביל מקביל. ידעתי שאני עלול להצטער על כך בהמשך, אבל הסכמתי לבחון את האפשרות לקחת את 15 (על 21 לא הסכמתי לשמוע).

המשכנו אל תחנה 14, בלג קצת משעמם במקביל לכביש 77. לאחר מכן ירדנו בשולי שדה חיטה לכיוון תחנה 23, ושם פגשנו את שתי הלטוויות שעניינו אותנו מאוד. הן נראו טיפה עייפות בגלל החום, אבל בכל זאת חזקות. בירכנו אותן לשלום והתחלנו לחשב. הן כנראה "ניקו" את החלק הצפוני + תחנה 23 בכארבע שעות וחצי. באותו זמן אנחנו כמעט "ניקינו" את החלק הדרומי (למעט 21), ובדרכנו ל-23. מי עשה יותר? מי יתקשה יותר בזמן שנוותר? מכיוון שלפניהן האזור ההררי והקשה יותר, קיווינו שמצבנו טוב יותר. במטרה להעלות לנעמי את המוטיבציה הסכמתי שנלך על תחנה 15 (למרות שחששתי מכך).

עלינו בשבילי החורש צפונה, כשאני עדיין מתלבט לגבי תחנה 15. פתחתי את המפה המקופלת וניסיתי להעריך כמה קילומטרים נשארו לנו. מרוב חשבונות פספסתי את הפניה לכיוון תחנה 23, ורק אחרי 20 מ' שמתני לב שגם צריך להסתכל סביב, ולא רק על המפה. ניקבנו את 23, ובמורד השביל פגשנו שוב את שלו ונועם. פנינו שמאלה אל הסינגל המקיף את קיבוץ הסוללים ממערב, ושם חגגנו את מחצית הרוגיין – 5 שעות שבמהלכן עברנו 31 ק"מ בקצב קבוע. אני הרגשתי טוב למדי, יותר טוב מבפעמים

קודמות, אבל נעמי היתה חלשה מהרגיל. למרות עייפותה, היא משכה קדימה – במישור ובירידה בקצב סביר, ובעליות די לאט.

העיקוף המערבי של הקיבוץ לא היה כל כך טוב, והצטערתי שלא הקפנו ממזרח. זה חיזק לי את התחושה הלא טובה לגבי 15, אבל המשכנו בכל זאת. חצינו את כביש 79 במעבר המערבי, והמשכנו מזרחה וצפונה. כעת כבר היינו "מחוייבים". העליה ל-15 היתה ארוכה אך מתונה, והצלחנו לרוץ אותה בקצב איטי. כשהגענו לתחנה בדיוק יצאו ממנה שלו ונועם. בתחנה היו ג'ריקנים, אז ניצלנו את הבונוס ושתינו מהם. לאחר מכן ירדנו את כל הדרך חזרה, ושוב התבאסתי שביזבזנו זמן על התחנה הזאת. פנינו מזרחה בשביל הארוך המקביל לכביש 79. עוד קטע לא כיפי, של עליה מתונה, שביל בוהק ומאובק, ושמש מסנוורת. מזל שלקחנו את הכובעים הרחבים. לבסוף נכנסנו ליער ציפורי, והתחלנו לטפס לעבר תחנה 28. מעט לפני התחנה ציינו את סוף השעה השישית, שהיתה הדלה ביותר בכל הרוג'ין (במהלכה צברנו נקודה אחת בלבד), ומבחינתי גם המתסכלת ביותר.

השעה הבאה כבר היתה טובה יותר. בתחילתה הגענו ל-28, וזה הוריד לי את תחושת ה"נאחס" של תחנה 15. הלג לתחנה 32 לא היה ארוך, והגענו אליה די מהר. ממנה התחלנו לרדת דרך מבוך פתלתל של סירה קוצנית אל בריכות החמצון של ציפורי. התלבטתי האם לחתוך ישירות לתחנה 33, או לעלות בשביל, אבל אז ראיתי שלטים של שמורת טבע שפתרו את הדילמה. עקפנו בשביל, ורק בסוף חתכנו קצר ולעניין (למרות שהמתכנן הבטיח שלא יהיו תחנות במקומות כאלה). היעד הבא הוא תחנת המים B הסמוכה למושב ציפורי. ירדנו בסינגל הנוח בחזרה לואדי, שם חלפנו את ערן לרנר וחברו [לקבוצת Iron Core](#). עלינו בדרך לכיוון ציפורי, ומשם בעוד סינגל. המתחם אליו התקרבו היה מגודר, והיה קצת קשה להגיע אליו, אבל לבסוף הצלחנו. הלכתי לחפש ברז בבית הקברות, אבל השער היה נעול. מה הקטע?! כבר חשבת לטפס על הגדר, אבל נעמי הצילה את המצב כשאיטרה את הברז הנכון בצד מבנה הקבר של יהודה הנשיא. שוב פתחנו את השלוקר, ושוב גילינו יתרה של ליטר. מילאנו את הכל בפעם האחרונה – זה אמור להספיק לשלוש השעות האחרונות, שהתחילו בדיוק כשיצאנו מתחנת המים.

ומכיוון שסוף הרוג'ין כבר איכשהו נראה באופק, ניסיתי להעריך כמה מרחק נותר לנו לעבור, ואיך אנחנו מבחינת הזמנים. המדידה (בטביעת עין) הראתה שיש לנו בערך עוד 18 ק"מ, כלומר אנחנו במצב גבולי, מכיוון שהקצב שלנו לא אז מ-6 קמ"ש. המשמעות היא שהיינו חייבים לכל הפחות לשמור על אותו הקצב, למרות העייפות המצטברת, אחרת הסוף יהיה מר. וזה אומר שחייבים להמשיך לרוץ, למרות שהרגליים כבר לא כל כך רוצות.

הדרך לתחנה 36, שנמצאה בצידו של שטח מרעה, היתה קצרה ופשוטה. הלג הבא, לתחנה 35, עבר לצד הישוב הדתי הושעיה. בשביל שבו רצנו צעדו כמה נערים לובשי לבן שנהנו מהשבת הנעימה, ועדר בקר. בגלל הפרות (ונועמי) עברנו להליכה, ואז הבנתי שהעגלים מתנהגים כמו בסרטים מצויירים: במקום לברוח שלושה מטרים הצידה, הם בורחים קדימה על השביל שבו אנחנו הולכים, ורק כעבור מאות מטרים של מרדף חתול-עכבר שכזה, כשמגיעים לגדר, הם סוף סוף זזים הצידה... עלינו לגבעה של תחנה 35, והתחנה חיכתה בסמוך לתורן עליו התנפנף דגל ישראל.

נותרו לנו שעתיים וחצי, ולחץ הזמן הפך להיות מוחשי יותר. כמובן שכעת התחלנו לשלם את מחיר העיקוף לתחנה 15, שציצמם את מרחב הגמישות שלנו. כדי להימנע מאיחור התחלתי לחשוב על ויתורים, והמועמדת הברורה היא תחנה 24, שהצריכה טיפוס של כ-80 מ', והדרך ממנה ל-31 לא היתה קלה. סיכמנו שנבחן את המצב אחרי 45, ונחליט לאן ממשיכים. בינתיים ניצלנו את התוואי הנוח לריצה – ריצה

איטית, אבל ריצה. מסתבר שאפילו ריצה איטית מאוד איפשרה לנו לשמור על אותו קצב קבוע, ושימרה את רלוונטיות התוכניות שלנו. היינו לגמרי לבדנו ולא ראינו נווטים אחרים. האם אנחנו המשוגעים היחידים שנמצאים כאן בשעה כזאת? זה קצת הדאיג אותי.

בהתקרבו לעיקול בגדר הבסיס הגדול שהשקיף עלינו מצפון ראינו גבעת עפר ענקית מבצבצת מלפנים, שבראשה נמצאת תחנה 67, היעד האולטימטיבי של כל הסיבוב הצפוני שלנו. הדרך ל"חצ'קון" המכוער הזה עברה בשדה כלניות מקסים על רקע מטע זיתים – נקודת חן של ממש. חתכנו קטע קצר של יער, והגענו למרגלות הגבעה התלולה, שם פגשנו שוב את דן וולשטיין וקבוצתו, אותם ראינו לאחרונה הרחק בתחנה 44. השארתי את נעמי למרגלות הגבעה, וטיפסתי במעלה התלול, שגם היה מלא בברקנים. זאת היתה העליה הכי קשה ברוג'ין כולו. הלכתי שפוף, מתרכז בצעד הבא, ולא מביט קדימה כדי לראות כמה עוד נשאר. בסוף הגעתי למעלה, והתחנה נתלתה על עץ קטן. ניקבתי אותה וחזרתי מיד באותה דרך. הירידה היתה מעט מפחידה, אבל קלה הרבה יותר...

חזרנו למטע הזיתים, והמשכנו בעליה לכיוון 45 בעקבות "חיות השדה" שהיו במצב רוח מרומם. הם פנו לכיוון תחנת המים D, ואנחנו המשכנו דרומה. בשלב זה שקעתי עד צוואר בחשבונאות: כששרשותנו מעט פחות משעתיים, כמה מרחק נשאר, עם ובלי 24, כמה עליה, והכי חשוב – כמה זמן יקח לנו. מבט אחד לאחור, לעבר נעמי הסובלת בשקט, הוביל לאותה מסקנה - שחייבים לוותר על 24. גם בלעדיה הייתי מודאג לגבי יכולתנו לחזור בזמן, וידעתי שאנחנו די "על הקשקש". ניקבנו את 45, ובמקום להמשיך לעלות דרומה לעבר 24, פנינו דרום מערבה לעבר 31. כעת באמת התחלנו להתקרב לסיום, וחשתי הקלה שאיום האיחור פחת משמעותית.

המעבר ביער הושעיה הזכיר נשכחות – כבר מזמן לא ביקרנו בו בניווט, והוא נראה נחמד ומזמין. כשיצאנו ממנו הנוף והאווירה השתנו למטעים ושדות, וגם יותר אנשים: חקלאים ומטיילים, מוזיקה בקולי קולות וקצת עשן מנגלים. המשכנו לרוץ באיטיות בירידה ובמישור, והלכנו בעליה התלולה אל 31. הגענו אליה כשנותרו 70 דקות לסיום. היינו חייבים לעבור ב-26 ו-25, אבל לגבי 11 ו-16 כבר הייתי בספק, כי נותרו כ-7 ק"מ, ויש עוד עליות בדרך.

ירדנו שוב אל הוואדי, וממנו עלינו אל 26, שאת מיקומה הכמעט מדויק כבר קלטתי תוך כדי הירידה מ-31. העליה היתה קשה מהצפוי, כי הצריכה חיתוך בשטח, אבל כבר היו שם מספיק שבילי נווטים. ניקוב מהיר, ובחזרה למטה באותם שבילים. הערכת מצב מהירה: 48 דקות, וכ-5.5 ק"מ לסיום. נעמי כבר היתה גמורה לגמרי, אבל כעת לא נותרה לי ברירה, ושלפתי את נשק יום הדין – איום מפורש באיחור אם לא נרוץ. זה כמובן דירבן אותה, ואיפשר לנו לשמור על 6 קמ"ש ואף להגביר טיפה. חיכינו כדקה ברמזור של כביש 79, ואז חצינו. התלבטתי האם לחתוך ישירות ל-25, אבל חששתי ממכשולים בלתי צפויים, ולכן המשכנו על הכביש דרומה. רצנו לאורך גדתו הדרומית של נחל אכזב די עמוק ומוקף גדר, ושמחתי שלא חתכתי. שוב נמצאנו בקרבת יער, וזה נתן הרגשה טובה שאנחנו באמת מתקרבים לסיום. קפיצה קטנה ל-25, והמשכנו הלאה, מערבה כל הזמן. יש קצת פחות מחצי שעה, וקצת יותר מ-3 ק"מ. השתדלתי למצוא נתיב שיהיה הקצר ביותר וגם המתון ביותר, כדי שנוכל לרוץ אותו. ויתרתי על העליה ל-11 (רק עדכנתי את נעמי, היא לא מחתה), ורצנו על השביל בשליש גובה. הגענו לאוכף הגדול האחרון, ממזרח לשמשית, עם 9 דקות על השעון, וקצת פחות מקילומטר. נו, גם על 16 כבר נאלץ לוותר, אבל לפחות נגיע בבטחה ובזמן לסיום.

בשלב הזה נעמי כבר ביקשה הקראת זמנים, קצת כדי לוודא שאנחנו לא מאחרים,

ובעיקר כדי לדעת מתי הסיוט הזה, מבחינתה, נגמר. המילה FINISH הסתירה במפה את אזור הכניסה לשמשית, אבל הצלחתי לנווט גם כך. ממש לפני כניסתנו ליישוב בישרתי לנעמי על אירוע משמעותי – עברנו את רף 60 הקילומטרים. היעד הזה הושג! הנה נמצאנו כבר בתוך הישוב, כמו בדקות הראשונות של התחרות. פנינו ימינה ברחוב השני, ונכנסנו אל פארק היונה – יעדנו הסופי. [רצנו יחד בנחת](#), הישר אל משפך הסיום. ניקוב חגיגי, [תמונה למזכרת](#), והרוגיין הסתיים. השורה התחתונה במספרים: 60.2 ק"מ, 40:56:9 שעות, 26 תחנות (מתוך 30), 85 נקודות (מתוך 91). המסלול המלא שלנו [בקישור](#).

נעמי בקושי עמדה על הרגליים, והלכה לשבת. אחר כך צעדנו שנינו אל עמדת הפיתות המסורתית של סמיה, והזמנו שתי לאפות עם כל מה שנשאר לה. האוכל שלקחנו איתנו למסלול החזיק אותנו היטב, אבל כבר נמאס לנו לגמרי מפחמימות, סוכרים, חלבונים ומלחים, ושיווענו למהשו טעים באמת. בשלב הזה כבר הבנו שהיסעורים חזרו מזמן (40 דקות לפני שעת הסיום!), וכמובן אספו את כל התחנות. הצוות של שלו ונועם הגיע למקום השני הכללי עם 88 נקודות, ואנחנו במקום השלישי. ומה עם [הלטויות החזקות](#)? הן הגיעו לסיום בזמן שאנחנו כבר המתנו ללאפות שלנו. לאחר מכן דיברנו איתן והבנו שהן באמת התכוונו לאסוף כמעט את כל התחנות, אבל טעות ניווט לקראת הסוף גרמה להן להתברבר ולאבד זמן יקר. כתוצאה מכך הן נאלצו לוותר על תחנה מתוכננת, וגם איחרו ב-11 דקות וחצי, מה שדרדר אותן למקום השני אחרינו (מבין הקבוצות עם נשים).

הגיעה עת הסיכום. הרוגיין הזה היה הקל ביותר שלי, והקשה ביותר של נעמי. כאב הגב שהציק לה בשבוע שלפני אמנם חלף במהלך הרוגיין (המלצה לטיפול – ריצה של 4 שעות בשטח?), אבל בגלל סגנון הריצה הנוקשה שלה בשעות הראשונות, הכאב עבר לרגליים ולברכיים. מבחינתה היו אלה 10 שעות של סבל כמעט רצוף. כתוצאה מנקודת הפתיחה הגרועה של נעמי, הקצב שלנו לא התרומם מעל 6 ורבע קמ"ש בשום שלב. מצד שני, הודות לנחישותה, גם לא ירדנו מתחת 6 קמ"ש. בצורה יוצאת דופן מבחינתנו, שמרנו על קצב קבוע של 6 קמ"ש במשך 10 שעות תמימות. התכנון המקורי שלנו היה טוב מאוד, ואם היינו נצמדים אליו באדיקות היינו יכולים להשתוות מבחינת הניקוד לשלו ונועם. ההתפתות לתחנה 15 עלתה לנו בדיעבד בווייתור על תחנות 24, 11 ו-16, כלומר הפסד של 3 נקודות נטו, והרבה לחץ מיותר בדרך. למרות זאת, עמדנו ביעד הקילומטריז' וביעד המיקום הכללי, ואפילו הצלחנו לזכות במקום הראשון מבין הנשים.

למרות הכאבים, נעמי הסכימה איתי שזה היה הרוגיין הכי אביבי והכי צבעוני שהיינו בו. שילוב של פריחה בשיאה ומזג אוויר מושלם יצרו תפאורה נדירה ביופיה. לכל אורך הדרך לא עייפתי מלהסתכל סביב ולהנות מהטבע הקרוב ומהנוף הרחוק, לא השתעממתי לרגע, וממש לא רציתי שזה יגמר.

לסיום, תודה ליענק'לה אילן שתיכנן את הרוגיין הזה, לעזרא ברקאי שהכין את המפה, ולחברי מועדון יזרעאל שאירגנו ותמכו לוגיסטית.